



**Agust Ensesa Bonet**  
Escola de  
Tastavins  
del Gironès

## La cervesa

# Inèdit

Estrella Damm

**P**er al meu gust, la beguda alcohòlica més adient per a un àpat és un vi o un cava correctes, no excessivament forts ni cars, blancs, rosats o negres i si són del país, millor. Formen part de la cultura i costums de la gastronomia local. Però hi ha un producte també alcohòlic, de baixa graduació, procedent de la fermentació no del raïm sinó del gra d'ordi, blat i d'altres, que em sembla perfecte per al

seu maridatge amb tota classe de plats. És l'Estrella Damm Inèdit. No és una cervesa clàssica, gairebé no sé si en podem dir cervesa. És una beguda realment inèdita. Pot ser que algú no l'hagi tastada mai. L'hi recomano de tot cor, però no com una cervesa convencional. És un producte especialment recomanat per menjar tant amargs, àcids, fumats, acètics com qual-sevol tipus d'àpat que a vegades no sabem amb



què acompanyar. És aromàtica, afruïtada, floral amb notes d'espècies dolces, cremosa i amb un contingut carbònic moderat. Elaborada amb l'assessorament de l'equip del restaurant El Bulli, és un coupage de malta d'ordi, blat, llúpol, ciliandre, pell de taronja, regalèssia, llevats i aigua pura. Baixa graduació alcohòlica i preu aproximat de 2,5 euros l'ampolla de mig litre. Servir fresca i anàlisi sensorial com es fa amb un vi. Per a més informació [www.estrelladamm.com](http://www.estrelladamm.com).

## Col·leccionisme

# La revista «El Troc»

La història del primer butlletí català de col·leccionisme



**Xavier Romero**

**A**ra fa uns vint anys que a Barcelona, i per iniciativa d'una colla d'aficionats al col·leccionisme popular, va néixer l'Associació per a la Promoció del Col·leccionisme, amb un sentit de país per altra banda, i la vocació d'atendre la majoria dels vessants de base i tots els aficionats sense cap mena de distincions. Tant aquest col·lectiu com el butlletí que des d'aleshores ha vingut publicant i repartint sense ànim de lucre es diuen El Troc, un mot ben significatiu que recorda una de les excel·lències del col·leccionisme: l'intercanvi, el barat, la permuta.

L'associació complementa el seu servei informatiu a través del web, recentment perfeccionat i ben profús, [www.eltroc.org](http://www.eltroc.org), podent-hi contactar a través del correu electrònic [eltroc@eltroc.org](mailto:eltroc@eltroc.org); o bé mitjançant el tradicional correu postal, Apartat 92042, 08080 Barcelona. En aquell portal podreu trobar diverses configuracions com ara l'Agenda, amb informació sobre les trobades i fires que s'organitzen al Principal; Notícies, amb les pròpies que edita el col·lectiu, a més de les que publiquen associacions del ram i revistes especialitzades; i Anuncis, on de forma gratuïta tot aquell que ho desitgi ehi podrà aparèixer.

Altres serveis són el Blog, el Butlletí digital i la secció Enllaços, a través de la qual es poden descobrir la majoria dels museus i col·leccions privades catalanes. Acaben d'arrodonir la publicació un seguit d'articles que aporten els simpatitzants i l'interès dels quals és precisament això, la diversitat, les branques més inversemblants, unes radicionals, d'altres innovadores, de masses i de minories; però invariablement amb la premissa que guia els promotors i que és la de divulgar aficions culturals, facilitadores d'esbarjo i assequibles per a tots els públics.

El consell de redacció de la revista el formen Jordi Goñi, Oriol Gascón, Blai Guarné i Jordi Hinojosa. Puntualment també hi col·laboren diversos especialistes gironins —com ara aquest cronista— en les seves respectives temàtiques, com era el cas del número aparegut anterior-



ment, el de novembre-desembre, en el que el figuerenc Lluís Benejam, posseïdor d'un dels arxius de cinema més importants de l'Estat, publicà un monogràfic de nou pàgines.

El Troc també manté des de fa anys una col·laboració estreta amb les societats del país. A Quart mateix, és un dels ens organitzadors, amb l'Ajuntament i la colla de col·leccionistes locals. Altres fires i trobades que periòdicament es convoquen arreu compten igualment amb l'aportació, la publicitat i la presència dels directius d'aquesta agrupació, sumant-s'hi així mateix a l'edició commemorativa de plaques de cava, de targetes o de punts de llibre. La seva projecció actual ha traspassat les fronteres catalanes i s'endinsa en altres territoris, com ara el País Valencià, les Illes Balears, o Madrid.

Recomanem la visita al web d'El Troc. Els interessats poden sol·licitar igualment la revista física, que els serà tramesa a domicili. Tot l'esforç que realitza aquesta colla d'aficionats paga la pena que sigui conegut i alhora aprofitat.

## Gironins del segle XIX

# Francesc Colomer

**E**l rebombori que es va organitzar al convent va ser màxim. Els monjos parlaven, s'exclamaven, es lamentaven... Ell, però, va guardar silenci i va acotar el cap. Esperava passar els últims moments de la seva vida tranquil·lament entre aquelles parets, envoltat dels seus germans esperant que Déu el cridés al seu costat. Però era ben clar que el seu desig no es podria fer realitat.

Francesc Colomer va néixer a la localitat garrotxina de Les Preses el 1766 i quan només tenia divuit anys, el 1784, va ingressar a l'orde dels caputxins. Una vegada va haver fet els vots per esdevenir un membre de ple dret de la seva comunitat, Francesc Colomer va prendre com a nom de religió el de Pere Màrtir de Les Preses.

El jove monjo ben aviat va emprendre el camí de les missions a l'Amèrica del Sud. En aquest sentit, es té constància, per exemple, que el 1816 formava part del grup encarregat de tirar endavant l'estació missionarial de Nostra Senyora de Piedra, situada al sud del que actualment és l'Estat de Bolívar de Veneçuela.

Durant aquella època, els territoris americans lluitaven per independitzar-se del domini espanyol. Com és prou sabut, el moviment emancipador era liderat pel famós Simón Bolívar, però hi havia altres militars també destacats que li feien costat, com ara Manuel Piar, que va ser el responsable de diverses accions bèl·liques a la zona on hi havia la missió del caputxí de la Garrotxa. Arran d'aquella conflictivitat, Pere Màrtir de Les Preses va haver-se de refugiar primer a Angostura i posteriorment a Caracas i a Maracaibo. Veient com es desenvolupaven els esdeveniments, el 1819 el religiós va sol·licitar una autorització als seus superiors per poder retornar a Catalunya. De seguida que va haver aconseguit el permís per viatjar, va creuar l'Atlàntic i va ingressar al convent que els caputxins posseïen a Olot.

El 1835, però, la seva vida va patir un nou i inesperat gir arran de l'anomenat procés de desamortització de Mendizábal. Es tractava d'una llei governamental que comportava l'exclaustració de bona part de les ordes religioses. Se'ls expropiaven els seus béns infrutilitzats amb la finalitat de subhastar-los i sanejar les malmeses finances espanyoles.

El convent caputxí d'Olot va ser un dels immobles afectats i aleshores Pere Màrtir de Les Preses va decidir retirar-se a la població que l'havia vist néixer. Allà va morir el 1837, quan tenia 71 anys.



**Xavier Carmaniu Mainadø**  
Historiador  
i periodista